

РЕШЕНИЕ

№ 5001

гр. С., 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. МАРИНОВА

при участието на секретаря СИМОНА ПЛ. Г.А
като разгледа докладваното от НОРА ВЛ. МАРИНОВА Гражданско дело № 20221110168811 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I, чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т., с която са предявени срещу Д. Г. С. обективно кумулативно съединени установителни искове за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 994,82 лв., представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от м.05.2018г. – м.04.2020г. за топлоснабден имот в гр.С., аб. № ., сумата от 22,24 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.01.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 24.02.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, сумата от 184,86 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 08.02.2022г. и сумата от 5,06 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода от 03.03.2019г. до 08.02.2022г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№ 9731/2022г. на СРС, 26 състав.

Ищецът „Т. твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези Общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престириал насрещно – не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение, както и дължимата стойност на услугата „Дялово разпределение“. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят месечните дължими суми. Претендира установяване на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 9731/2022г. по описа на СРС, 26 състав, срещу дължимостта на които ответникът е възразил в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, както и разноските за производството.

Ответникът Д. Г. С. е депозирал в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, с който оспорва исковете по основание с твърдения, че не е собственик или носител

на вещно право върху топлоснабдения имот. Не оспорва количеството на доставена до имота топлинна енергия и размера на претендираните вземания. Позицията се на изтекла погасителна давност за вземанията за част от исковия период. Претендира разноси.

Третото лице-помагач „Д. (с предишно наименование „М.) не е взело становище по същество на делото.

Софийски районен съд, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия на посочената стойност и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че в неговия патримониум е възникнало правото да получи стойността на извършената услуга дялово разпределение, както и нейният размер.

По исковете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да докаже обстоятелства, довели до спиране или прекъсване течението на погасителната давност.

При установяване на фактите, за които тежест носи ищецът, ответникът следва да докаже, че е погасил задълженията си чрез плащане.

При така разпределената доказателствена тежест и след преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

Предмет на установяване в производството са вземания за цена на топлинна енергия и за цена на извършена услуга дялово разпределение, основание на договор за покупко-продажба на топлинна енергия за битови нужди. Разпоредбата на чл. 153 ЗЕ поначало определя като клиент на топлинна енергия собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Клиент на топлинна енергия за битови нужди може да бъде и лице, което е ползвател на имота и е сключило с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят дължи заплащането на цената ѝ – т. 1 от Тълкувателно решение № 2/2017г. на ОСГК на ВКС. Съгласно мотивите на цитираното тълкувателно решение договорът между третото ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, като например откриване на индивидуална партия на ползвателя, но не се презюмира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. Като се имат предвид посочените разяснения, дадени при тълкувателната дейност на ВКС, съдът приема въз основа на събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, следното: установява се, че с Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 от ЗТСУ № 128, том IV от 21.03.1978г. Главна дирекция за изграждане на С. при СГНС е продал на ответника Д. Г. С. новопостроено жилище № „, на втори етаж в жилищен комплекс „Западен район“ с площ от 65,12 кв.м., за който няма спор по делото, че е идентичен с процесния имот, а и този факт се установява от представеното удостоверение за идентичност на адреси – л. 16 от делото. Ответникът е подал данъчна декларация за имота на 31.03.1998г., в която е декларира, че е собственик на същия. Отделно от това се установява, че същият е участвал в общи събрания на Е.„, гр. С., като собственик на самостоятелен обект в сградата – апартамент № 49, като протоколите от проведени ОС на ЕС за избор на фирма за извършване на услугата дялово разпределение от 2002г. носят негов подпис, който не е оспорен в производството. По делото е представено удостоверение от ГИС С., че многофамилна жилищна сграда с пет входа, отразена с идентификатор . в КККР –гр. С., попадаща в кв. 40 по плана на м. „ж.к. Р., има следния настоящ адрес: ж.к. „И.„, с оглед на което се установява идентичността между описания в договора за покупко-продажба от 1978г., в протоколите от проведени ОС на ЕС и списък на живущите на ул. „Г.„, вх. „В“ с процесния недвижим имот, представляващ апартамент № 49,

находящ се в гр.С., ж.к. „И.. По делото не са налице твърдения, нито събрани доказателства за промяна в собствеността на имота преди процесния период, поради което съдът приема, че ответникът е бил собственик на процесния топлоснабден имот за исковия период от м.05.2018г. до м.04.2020г. Отделно от това се установява, че за исковия период партията на имота се е водила на името на ответника, като главните отчети за този период, съставени от трето за страните по продажбеното правоотношение лице, каквото е ФДР, са подписани и подписите не са оспорени от ответника. С оглед всичко изложено се установява, че ответникът като собственик на топлоснабдения имот се явява клиент на топлинна енергия за битови нужди и страна по облигационно правоотношение с ищеца с предмет продажбата на топлинна енергия, която се осъществява при общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (чл. 150 ЗЕ), като отговаря за задълженията за топлинна енергия за имота.

За исковия период в сила са били Общи условия за продажба на топлинна енергия от „Т. на потребители за битови нужди в гр. С., одобрени с решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016г., които при липса на твърдения и представени доказателства за сключено индивидуално споразумение между страните по реда на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, обвързват страните и без изричното им писмено приемане с изтичане на 30-дневен срок от публикуването им в един централен и един местен всекидневник (чл. 150, ал. 2 ЗЕ).

Не е спорно между страните и се установява от представените писмени доказателства, че за процесния период сградата, в която се намира имотът на ответника, е била топлоснабдена, както и че в нея е въведена система за дялово разпределение, извършвано от фирма за дялово разпределение „Д. (с предишно наименование „М.), избрана от етажните собственици на Общо събрание, проведено през 2002г., видно от представения протокол от тази година и сключеният договор от 08.04.2002г.

С доклада по делото като безспорни и неподлежащи на доказване между страните са отделени обстоятелствата, че за периода от м.05.2018г. до м.04.2020г. до процесния топлоснабден имот с аб. № . е доставена топлинна енергия на стойност от 994,82 лв., поради което искът за цена на топлинна енергия се явява установен по основание и размер.

Неоснователни са възраженията за подаване на топлинна енергия до процесния имот в противоречие с чл. 27 от Директива 2011/83/ЕС, относно доставката на непоискана стока, както и с разпоредбата на чл. 62, ал. 1 ЗЗП, чрез която е транспонирана посочената от директивата норма, доколкото по делото се установи наличие на облигационна връзка между страните, по силата на която за ищеца е възникнало задължението да доставя топлинна енергия за битови нужди до абоната, а за последния – да заплаща потребеното количество, като от действията на ответника в изпълнение на договора (участвал е в ОС на ЕС за избор на ФДР, осигурявал е достъп за отчет на уредите в имота през процесния период) може да се изведе недвусмислено му желанието да бъде потребител и да получава ТЕ.

С оглед извода за основателност на предявения иск за цена на ТЕ, следва да се разгледа своевременно заявеното от ответника възражение за погасяване по давност на част от вземанията за исковия период. Съгласно Тълкувателно решение от 12.04.2012г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011г. задълженията на потребителите на топлинна енергия, представляват задължения за периодично плащане, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения с посочен в Общите условия падеж, поради което и по отношение на тях е приложима давността по чл. 111, б. „в” ЗЗД. В Общите условия, действали през процесния период, е предвидено, че купувачите са длъжни да заплащат месечните си задължения за доставена топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 1 ОУ от 2016г.). Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, давността тече от деня на падежа (тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение), а съгласно чл. 114, ал. 2 ЗЗД ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Като се съобрази изложеното и се вземе предвид, че давностният срок е прекъснат с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение срещу ответницата на 24.02.2022г., както и че в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. същият е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от

Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Н. от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), следва, че към датата на подаване на заявлението – 24.02.2022г. погасени по давност се явяват месечните задължения за периода от м.05.2018г. до м.10.2018г. включително, като последното задължение от този период за м.10.2018г. е станало изискуемо на 16.12.2018г., като след отчитане периода, през който давност не е текла, следва, че вземането за м.10.2018г. се е погасило по давност на 23.02.2022г., т.е. преди подаване на заявлението. Давността за вземането за м.11.2018г., чиято изискуемост е настъпила на 15.01.2019г., е спряла да тече на 13.03.2020г., като след възобновяването на нейното течение на 20.05.2020г., остатъкът от срока, неизтекъл до спирането, е изтекъл на 22.03.2022г., след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение срещу ответника, поради което това вземане не е погасено по давност. Стойността на погасените по давност вземания за периода от м.05.2018г. до м.10.2018г. включително се равняват на сумата от 202,86 лв. (изчислени съгласно стойността на всяка от месечните фактури за периода). Посочената стойност следва да се извади от установения за дължим от ответника размер на вземането от 994,82 лв. или дължимата от ответника стойност на топлинната енергия за периода от м.11.2018г. до м.04.2020г. се равнява на сумата от 791,96 лв. (994,82 - 202,86). При липса на доказателства за плащане, искът за установяване на дължимост на цена на топлинната енергия е основателен за сумата от 791,96 лв. за периода от м.11.2018г. до м.04.2020г., за който следва да се уважи, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение – 24.02.2022г. до окончателното изплащане на вземането, като се отхвърли за разликата над сумата от 791,96 лв. до пълния предявен размер от 994,82 лв. и за периода от м.05.2018г. до м.10.2018г.

По иска за установяване на акцесорното задължение за мораторна лихва върху главницата за цена на топлинната енергия в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на длъжниците в забава за плащането му. Съгласно приложимите към процесния период ОУ от 2016г. (чл. 32, ал. 1 и ал. 2) месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването (по прогнозно количество), се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от Наредбата (на база реален отчет), се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. В ал. 3 на чл. 32 от ОУ от 2016г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал. 4 на чл. 33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. В случая се установява, че за процесния период месечната дължима цена се е определяла по прогнозно количество, както и че ответниците не са заплатили месечните суми в предвидения в чл. 33, ал. 1 ОУ 45-дневен срок. Тъй като се касае за прогнозно определяне на месечните задължения обаче, съгласно предвиденото в чл. 33, ал. 4 ОУ обезщетение за забава в размер на законната лихва се начислява само за задълженията по чл. 32, ал. 3 ОУ (върху стойността на общата фактура след изготвяне на изравнителни сметки), а падежът на плащане на това задължение настъпва съгласно чл. 33, ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая 45-дневния срок за плащане на общото задължение за отоплителен сезон 2018г.-2019г. (за непогасената по давност част от вземането) е настъпил с изтичане на 45-дневен срок след периода, за който се отнасят, т.е. на 17.06.2019г. (първият присъствен ден след изтичане на срока в неприсъствен ден), за отоплителен сезон 2019г. – 2020г. е настъпил на 15.06.2020г., а за отоплителен сезон 2018г. – 2019г. е настъпил на

17.06.2019г. (първият присъствен след изтичане на срока в неприсъствен ден). Видно от представените от ищеца писмени доказателства (обща фактура) в срока по чл. 33, ал. 2 от ОУ не е била изготвена нито изравнителна сметка, нито издадена обща фактура за съответния период, поради което и разпоредбата на чл. 33, ал. 2 ОУ, отнасяща се до изпадането на длъжника в забава не може да се приложи. Съответно за изпадането на ответника в забава за плащане на цената на топлинната енергия ищецът е следвало да се докаже отправяне на покана (чл. 84, ал. 2 ЗЗД) за плащане на общата фактура, издадена след уговорения и поради това неприложим в ОУ срок, но такава ищецът не твърди и не доказва да е отправил. С оглед изложеното предявеният иск за установяване на вземане за обезщетение за забава върху цената на топлинната енергия е изцяло неоснователен и следва да се отхвърли.

Услугата „Дялово разпределение“ е поначало възмездна (арг. от разпоредбата на чл. 140, ал. 5, т. 8 ЗЕ) и се извършва съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 2 ЗЕ от топлопреносното предприятие или по възлагане на лице, включено в регистъра по чл. 139а ЗЕ, каквото е третото лице-помагач. Отношенията между топлопреносното предприятие и топлинния счетоводител се уреждат от договор със съдържание, предвидено в чл. 139в, ал. 3 ЗЕ, като етажните собственици могат да изберат лице, за извършване на услугата дялово разпределение – чл. 139б, ал. 1 ЗЕ.

Съобразно действалите за периода ОУ за продажба на топлинна енергия купувачите на топлинна енергия, каквито са ответниците, заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец (чл. 22, ал. 2 ОУ от 2016г.), която включва цена на обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка и цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота, по ред и начин, определен от продавача и обявен по подходящ начин на купувача (чл. 36 ОУ от 2016г.).

Установява се по делото, че за процесния период дяловото разпределение е извършвано от избран от етажната собственост търговец – ФДР (не са наведени твърдения или представени доказателства за оспорване на решенията по реда и в срока по ЗУЕС), поради което ответникът дължи заплащане на нейната стойност на продавача на ТЕ (ищецът) по силата на ОУ, които го обвързват и срещу които същият не е възразил, щом предоставената услуга е осъществена. Стойността на услугата за исковия период, чийто размер е отделен като безспорен факт между страните, се равнява на сумата от 22,24 лв. за периода от м.01.2019г. до м.04.2020г. Неоснователно е възражението за погасяване по давност на част от вземанията за цена на услугата дялово разпределение, доколкото от изтичане на месеца, за който се отнасят, до подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като се вземе предвид спирането течението на давността за периода от 13.03.2020г. до 20.05.2020г., не е изтекъл тригодишният давностен срок за никое месечно задължение за периода. Искът за установяване на цена на услугата дялово разпределение е следователно основателен в пълния предявен размер и при липсата на доказателства за плащане следва да се уважи изцяло за сумата от 22,24 лв. за периода от м.01.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 24.02.2022г. до окончателното изплащане на вземането.

Неоснователен се явява предявеният иск за обезщетение за забава върху установеното в процеса задължение за такси за дялово разпределение. Поставянето на длъжника в забава за заплащането на таксите за дялово разпределение не е доказана по делото при носена от ищеца тежест за това, тъй като ОУ не установяват срок за заплащане на тези задължения, а ищецът не е доказал какъв е определеният от него ред за заплащане на таксите, към който препраща уговорката в чл. 36 от ОУ от 2016г., нито е отправил покана за заплащането им. Поради изложеното не се установява ответникът да е изпаднал в забава преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение като предпоставка за дължимост на това вземане и искът, предявен на това основание следва да се отхвърли като неоснователен.

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни, но такива е претендирал и доказал единствено ищецът, както следва: за заповедното производство в размер на 25 лв. – държавна такса и за исковото производство: в размер на 25 лв. – държавна такса. И в двете производства ищецът е бил защитаван от юрисконсулт и е

претендирал заплащане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК (ред, ДВ, бр. 8/2017г.), на сумата от 50 лв. за заповедното производство на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 НЗПП и на сумата от 100 лв. за исковото производство на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 ЗПП. Или разноските на ищеца за заповедното производство са в общ размер от 75 лв., от който следва да му се присъдят съразмерно с уважената част от исковите на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК разноси в размер на 50,59 лв. Разноските за исковото производство на ищеца са в общ размер от 125 лв., от който следва да му се присъдят съразмерно на уважената част от исковите на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК разноси в размер на 84,32 лв.

Установява се от представените договори за правна защита и съдействие от 12.04.2022г. и от 08.02.2023г., че а. е оказала на ответника безплатна адвокатска помощ при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), поради което и с оглед частичното отхвърляне на исковите на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата ищецът следва да бъде осъден да заплати на адв. Кирилова адвокатско възнаграждение. Възнаграждението за адвоката за заповедното производство, определено по реда на чл. 36, ал. 2 ЗА вр. чл. 6, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004г. (съобразно редакцията на Наредбата към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие, ДВ, бр. 68 от 2020г.) се равнява на сумата от 50 лв., а за исковото производство, определено по реда на чл. 36, ал. 2 ЗА вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. – на сумата от 420,70 лв. Съразмерно на отхвърлената част от исковите ищецът следва да заплати на адв. Кирилова сумата от 16,27 лв. – адвокатско възнаграждение за заповедното производство и сумата от 136,91 лв. – адвокатско възнаграждение за исковото производство. Възраженията на ищеца срещу липсата на предпоставки за оказване на безплатна правна помощ, освен че касаят отношенията между клиент и адвокат, са неоснователни и предвид липсата на доказателства, които да опровергават данните, че ответникът е материално затруднено лице, посочени в представените от последния декларации. Отделно от това, макар исковото производство да е продължение на заповедното производство, и по двете производства е осъществена защита на ответника, макар и с различен характер и обем, което е съобразено при определяне на размера на дължимото се на адвоката възнаграждение за всяко от тях, поради което и по двете производства се дължи възнаграждение на адвоката, така както се дължи юрисконсултско възнаграждение на ищеца, с оглед на което е неоснователно възражението на ищеца за определяне на едно възнаграждение на адвоката на ответника за двете производства.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, че Д. Г. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С. дължи на „Т., ЕИК ., с адрес и седалище на управление: гр. С., ул. „Я., сумата от 791,96 лв., представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от м.11.2018г. – м.04.2020г. за топлоснабден имот в гр.С., аб. № ., сумата от 22,24 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.01.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 24.02.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№ 9731/2022г. на СРС, 26 състав, като ОТХВЪРЛЯ иска с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за установяване на вземане за цена на топлинна енергия за разликата над сумата от 791,96 лв. до пълния предявен размер от 994,82 лв. и за периода от м.05.2018г. до м.10.2018г. и исковите с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване на вземанията за обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия в размер на сумата от 184,86 лв. за периода от 15.09.2019г. до 08.02.2022г. и за обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение в размер на сумата от 5,06 лв. за периода от 03.03.2019г. до 08.02.2022г.

ОСЪЖДА Д. Г. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С. да заплати на „Т., ЕИК ., с адрес и седалище на управление: гр. С., ул. „Я., на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК сумата от 50,59 лв., представляваща разноси за заповедното производство и сумата от 84,32 лв., представляваща разноси за исковото производство.

ОСЪЖДА Т., ЕИК ., с адрес и седалище на управление: гр. С., ул. „Я. да заплати на а. от САК, със служебен адрес: гр. С., ул. „Т., на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата сумата от 16,27 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за заповедното производство и сумата от 136,91 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за исковото производство.

Решението е постановено при участието на третото лице-помагач на страната на ищеца „Д. (с предишно наименование „М.), ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Б..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____